

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2017 r. – Serendipity i in./EUIPO – CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI)

(Sprawa T-647/17)

(2017/C 392/47)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Serendipity Srl (Mediolan, Włochy), Giuseppe Morgese (Barletta, Włochy), Pasquale Morgese (Barletta) (przedstawiciele: adwokaci C. Volpi, L. Aliotta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: CKL Holdings NV (CV Bussum, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „CHIARA FERRAGNI” koloru czarnego i błękitnego – zgłoszenie nr 14 346 795

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lipca 2017 r. w sprawie R 2444/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- istnienie wcześniejszego unijnego znaku towarowego nr 011841582 „Chiara Ferragni” zgłoszonego w dniu 25 czerwca 2013 r., zarejestrowanego w dniu 10 października 2013 r.;
- błędy w porównaniu spornych znaków towarowych;
- błędy w ogólnej ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2017 r. – ClientEarth/Komisja

(Sprawa T-677/17)

(2017/C 392/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Jones, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 lit. a) akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) 2017/1154 z dnia 7 czerwca 2017 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1151 uzupełniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2017, L 175, s. 708);
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, oraz
- nakazanie podjęcia wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że ustanowiony w kwestionowanym przepisie wymóg poufności jest niezgodny z prawem, ponieważ siłą rzeczy zwalnia on władze publiczne w państwach członkowskich Unii z obowiązku ujawniania informacji o emisjach do środowiska w odpowiedzi na wniosek członka społeczności, co stanowi naruszenie art. 3 i 4 dyrektywy w sprawie dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że blankietowy wymóg poufności ustanowiony w kwestionowanym przepisie jest niezgodny z prawem, ponieważ siłą rzeczy zwalnia on instytucje i organy Unii z obowiązku ujawniania informacji o emisjach do środowiska w odpowiedzi na wniosek członka społeczności, co stanowi naruszenie art. 6 rozporządzenia w sprawie zastosowania konwencji z Aarhus ⁽²⁾ i art. 2 rozporządzenia w sprawie publicznego dostępu do dokumentów ⁽³⁾.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że w efekcie ustanowienia blankietowego wymogu poufności Komisja wprowadziła istotny element, który wykracza poza zakres środków uzupełniających w rozumieniu art. 5 ust. 3 i art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, zmieniając skutki dyrektywy w sprawie dostępu do informacji dotyczących środowiska, rozporządzenia w sprawie zastosowania konwencji z Aarhus oraz rozporządzenia w sprawie publicznego dostępu do dokumentów, a także pozbawiając te przepisy ich skuteczności (effet utile).
4. Zarzut czwarty jest oparty na twierdzeniu, że blankietowy wymóg poufności ustanowiony w kwestionowanym przepisie narusza ogólną zasadę proporcjonalności w prawie Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. 2003, L 41, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).